

ΑΚΗΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ | Α.Τ., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

Οδός Αμερικής

Τρεις χιλιάδες μίλια από το Λος Άντζελες μέχρι το Σικάγο ήταν αρκετά για να ανακαλύψουμε τη χαμένη αθωότητα της Αμερικής...

ΠΡΕΠΕΙ να περπατάμε για έξι, επτά ώρες, δε θυμάμαι πόσες ακριβώς. Νιώθουμε ερείπια και οι δύο, αλλά ακόμη έχουμε πολύ δρόμο μέχρι να τελειώσει το μαρτύριο. Βλέπω το χείλος του φαραγγιού ψηλά και απογοητεύομαι. Θα αντέξουν τα πόδια μας μέχρι εκεί; Πίσω μας είναι η κοίτη του Κολοράντο, όπου κατασκηνώσαμε χθες το βράδυ. Μα, πού βρήκαμε το κουράγιο να φτάσουμε εκεί κάτω; Δεκαπέντε χιλιάδες άνθρωποι επισκέπτονται το Γκραν Κάνιον κάθε μέρα, αλλά λιγότεροι από ογδόντα τολμούν να περπατήσουν από το χείλος του φαραγγιού μέχρι το Κολοράντο, το ποτάμι που σμίλησε αυτό το θαύμα της φύσης μέσα σε φάσμα εκατομμυρίων ετών. Ανάμεσα σ' αυτούς ήμασταν κι εμείς. Ύστερα από δέκα ώρες και δεκάξι χιλιόμετρα πεζοπορίας από τα 800 μέχρι τα 2.200 μ., επιστρέφουμε κατάκοποι στο αυτοκίνητο. Τα κόκαλά μας πονάνε και οι μύες μας είναι σκληροί σαν μοσχαρίσιες μπριζόλες, όμως καταφέραμε να μπούμε στην καρδιά του Γκραν Κάνιον. Η δράση. Αυτός δεν είναι εξάλλου ο στόχος του ταξιδιού μας;

Πώς βρεθήκαμε εδώ; Κάνοντας μια παράκαμψη από τη Route 66, τη μητέρα όλων των οδών της Αμερικής. Όχι από Σικάγο προς ΛΑ, που λέει το πολυδιασκευασμένο τραγούδι του Μπόμπι Τρουπ, αλλά ανάποδα... Ενώ σχεδιάζαμε να πάμε προς Μεξικό, όταν ακόμη βρισκόμασταν στο Λος Άντζελες, νά'μασε τώρα ένα βήμα από τον Καναδά. Τι άλλαξε και φτάσαμε έως εδώ;

Σπίτι μου, σπιτάκι μου...

Ύστερα από τρεις χιλιάδες μίλια στο τιμόνι ενός νοικιαρικού Yaris, σκεφτόμασταν να ξεκουμπιστούμε από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Είχαμε μπουκτίσει τις πόλεις καρμπόν. Παντού οι ίδιες αλυσίδες φαστ-φουντ, τα ίδια μοτέλ, τα ίδια mall, διάσπαρτα σε αχανείς εκτάσεις. Δε βλέπεις άνθρωπο να περπατά, μόνο αυτοκίνητα. Η ανθρώπινη επαφή είναι περιορισμένη στο ελάχιστο, κι αυτή αφορά συναλλαγές. Όλα για το δολάριο, «το θεό που εμπιστεύεται αυτή η χώρα», όπως αναγράφεται και στα χαρτονομίσματά της. Θα σας ακουστεί υπερβολικό, όμως ξέρετε πώς αισθανόμαστε συχνά εδώ; Ξαννα πρωταγωνιστούμε σε ένα απέλειωτο διαφημιστικό σποτ, ενίστε κακόγουστο. Σε κάθε σου βήμα η χώρα αυτή θέλει να σου πουλήσει κάτι. Δεν αγοράζεις; Θα σου ξινίσει τα μούτρα, πιστέψτε με! Μάλλον δε μας ταιριάζει η χώρα, ή -πιο σωστά- εμείς οι δύο δεν κολλάμε εδώ, με τα τριτοκοσμικά βιώματα που έχουμε. «Πάμε Μεξικό» λέγαμε μεταξύ μας όταν εκτελωνίζαμε το Discovery.

«Τουλάχιστον εκεί θα είμαστε φτωχοί ανάμεσα σε φτωχούς, απλούς ανθρώπους.»

01 Η Route 66 ανέβαινε στους λόφους Λα Μπαγιάντα, νότια της Σάντα Φε, από το 1926 έως το 1932. Ένα διαβόητο μονοπάτι, με μεγάλες κλίσεις, όπου όσα αυτοκίνητα της εποχής δεν είχαν αντηλία καυσίμου ανέβαιναν με την όπισθεν, ώστε να τροφοδοτείται ο κινητήρας με βενζίνη. Το ιστορικό μονοπάτι αποδείχτηκε καλή δοκιμή για το Discovery.

02 Universal Studios, η χαρά του παιδιού, ανεξαρτήτως ηλικίας.

Όταν άνοιξαν οι πόρτες του κοντέινερ και βγάλαμε από μέσα το αυτοκίνητο, το ηθικό μας ανέβηκε κατακόρυφα. Είχαμε και πάλι την κουζίνα, τα τρόφιμα, το σπιτικό μας. Οι Αμερικανοί άρχισαν επιτέλους να μας δίνουν σημασία. **«Ωραίο τζιπ, φίλε. Από Ελλάδα και κάνετε το γύρο του κόσμου; Ουάου!»**

Να που και σ' αυτήν τη χώρα είσαι ό,τι οδηγείς. Χωρίς να το πολυσκεφτούμε, νά'μαστε, λοιπόν, στη Route 66-ή ό,τι έχει απομείνει από αυτήν- προς Αριζόνα. **«Αν βαρεθούμε, θα βγάλουμε δεξί φλας και θα μπορούμε Μεξικό»**, με αυτό το σκεπτικό ξεκινούσαμε.

Με έναν οδηγό roadtripping USA και έναν άτλαντα, άρχισε η ανακάλυψη της άλλης Αμερικής μέσα από τα απομεινάρια ενός δρόμου που έμαθε την ίδια να ταξιδεύει και έβαλε στο λεξιλόγιο όλων μας τα μοτέλ, τα ντράιβ-ιν σινεμά, τα ντράιβ-θρου φαστ-φουντάδικα, τα διαφημιστικά μπίλιμπορντ και τα νέον. Δε θα ασχοληθούμε εδώ με την ιστορία του δρόμου, τους θρύλους, τους στίχους και τις μουσικές που τον συνοδεύουν. Αυτό μπορούν να το κάνουν άλλοι συνάδελφοι από το περιοδικό καλύτερα από εμάς. Τους προκαλώ να έρθουν φρέσκοι και να προσμοιάσουν ετεροχρονισμένα ένα ταξίδι που κάποτε ενσάρκωνε αυτό καθ' εαυτό το αμερικανικό όνειρο. Το «κάποτε» απλώνεται από την εποχή της ποτοαπαγόρευσης μέχρι εκείνη των χίπιδων. Μακάρι να ακολουθήσουν τα χνάρια μας δύο συνάδελφοι. Να μένουν σε στιλ wild west μοτέλ, να πίνουν μπίρες κάθε βράδυ παρέα με μεσήλικες χαρλεάδες, να παίζουν με πιστόλια στο Ότμαν, να δοκιμάσουν δίκιλη μπριζόλα στο Αμαρίλο (δωρεάν, αν τη φας σε μία ώρα, Θανάρα!), να κάνουν τατουάζ στο μπράτσο και να οδηγήσουν εκείνη την Corvette του '57 στο Χάκμπερι που παραλίγο να κλέψουμε εμείς, αφήνοντας πίσω το Discovery ως αντάλλαγμα. Μπορείς να κάνεις πολλά τρελά πράγματα στην πιο παλιά εθνική της Αμερικής, που για εμάς ήταν ακόμα ένας δρόμος. Κακά τα ψέματα, για εμάς η διάσχιση της Αμερικής δεν ήταν ευκαιρία για φυγή, αλλά ακόμα ένα κομμάτι της ζωής μας, που ισορροπεί πάνω σε τέσσερις τροχούς εδώ και δύο χρόνια.

Η άλλη Αμερική

Σας προσηγώσαμε; Κακώς. Το ταξίδι αυτό αναπέρωσε το ηθικό μας, που ήταν κάπως πεσμένο. Ήταν σαν ψυχανάλυση και για τους δυο μας. Όσο προχωρούσαμε, τόσο βρίσκαμε τον παλιό, καλό μας εαυτό. Ήταν κυνήγι θησαυρού κάθε μας μίλι μέχρι το Σικάγο. Αφήναμε τον ανιαρό αυτοκινητόδρομο No 40, ψάχναμε παλιά κομμάτια της εθνικής και συνεχώς ανακαλύπταμε απαρχαιωμένα μοτέλ, φαστ-φουντ και πρατήρια που όλα έχουν αρκετές ιστορίες να πουν. Σαν ένα ντράιβ-ιν μουσείο είναι η διαδρομή αυτή. Εκεί βρίσκεις την Αμερική που ονειρεύεσαι, παρά την έντονη τουριστική εκμετάλλευση. Καθένας μοστράρει και μια πινακίδα Route 66 για να πουλήσει ή μετονομάζει σε μουσείο το γκαράζ του παππού του, όμως κάποια πράγματα έχουν μείνει όπως ήταν από τη δεκαετία του '50: κομμάτια φθαρμένης ασφάλτου με τη χαρακτηριστική κίτρινη διαγράμμιση, κιτ πινακίδες με νέον και πόλεις φαντάσματα που ξανάρχονται στη ζωή. Όλα τα βρίσκεις εκεί.

Το καλύτερο για εμάς; Καταφέραμε να ριζώσουμε το κόστος της ζωής μας σε επίπεδα Ασίας. Διανυκτερεύαμε δωρεάν σε βενζινάδικα της αλυσίδας Love's και σε πάρκινγκ 24ωρων σούπερ μάρκετ και πηγαίναμε σε μοτέλ μόνο για να «κλέψουμε» λίγο ασύρματο Ίντερνετ. Κάναμε πολλές παρακάμψεις για να φωτογραφίσουμε -συντά- ανούσια αξιοθέατα, όμως το καλύτερο κομμάτι του ταξιδιού ήταν η γνωριμία με διάφορους περιέργους τύπους που είχαν μια ιστορία για μας πουν, ακόμα κι όταν καταλάβαιναν ότι δε θα έβγαζαν φράγκο από εμάς.

Στην Καλιφόρνια πέσαμε πάνω στο Bagdad Cafe, όπου γυρίστηκε η ομώνυμη ταινία. Ένα καλτ εστιατόριο, πλέον, ειδικά για τους Γάλλους, που μάλλον το λάτρεψαν περισσότερο από κάθε άλλον. Το μαγαζί το έχει ζωντανέψει μια χήρα, η Αντρέα, που έχει γράψει το σενάριο της ζωής της ελπίζοντας να το πουλήσει στο Χόλιγουντ. «Τη δεκαετία του '60 το είχε μια γυναίκα που δεν άφηνε να μπαίνουν μέσα οι χίπις» μας είπε και, αφού χάρισε στη Βούλα ένα t-shirt, μας αγάλιασε και μας ευχήθηκε καλό ταξίδι με δάκρυα στα μάτια. Λίγο πιο κάτω, στην Αριζόνα, ο 40άρης ιδιοκτήτης του Hackberry General Store, που κυκλοφορεί με 45άρι, για κάθε ενδεχόμενο, μας έλεγε τρελές ιστορίες ταξιδιωτών που περνούν από εκεί. Όπως εκείνη με τις τέσσερις Σουηδέζες (μαμά, κόρη και εγγονές) που εμφανίστηκαν γυμνόςτηνες μια μέρα στο μαγαζί πάνω σε Harley. Όμως, μην πλανάστε. Από εκεί περνούν και νορμάλ άνθρωποι, οικογενειάρχες, συνταξιούχοι, οι πάντες. Στο Γκραν Κάνιον πέσαμε πάνω σε δύο ζευγάρια Ελλήνων. Παιδικό φίλο από τα Μέγαρα, στη σύνταξη πλέον, πήραν από ένα κάμπερ και αλώνισαν τη χώρα για δύο μήνες. Μαζί τους νιώσαμε μια οικογένεια για μία νύχτα...

Όλα είναι Μάρκετινγκ

Η Αμερική γέννησε το Μάρκετινγκ και τη Διαφήμιση. Αυτό είναι γνωστό. Η εμπορευματοποίηση της ανθρώπινης ζωής σοκάρει, ωστόσο, ακόμα κι εμάς, που ακολουθούμε το δρόμο τους. Διαφημιστικοί σποτ σχετικά με την υγεία, το θάνατο και τη θρησκεία κυριαρχούν. Με τόσο ανθυγιεινή δίαιτα, οι Αμερικανοί είναι επιρρεπείς σε κοκτέιλ από χάπια για το διαβήτη, την καρδιά ή τον καρκίνο. Τα λεφτά τους τα τρώνε οι ασφάλειες και οι δικηγόροι. Αν είσαι ανασφάλιστος και αρρωστήσεις, απλώς

πέθανες - τόσο δυσβάσταχτα είναι τα ποσά στα νοσοκομεία, ακόμα και για μια απλή εξέταση. Δεν πληρώνουν, λοιπόν, μόνο για το σπίτι, το αυτοκίνητο ή την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αλλά και για την κάλυψη της κηδείας τους, που είναι πανάκριβη υπόθεση. Να συνεχίσουμε; Μάθαμε ότι τους παπάδες τους πληρώνει η ενορία, οπότε οι πιστοί υποχρεούνται σε ετήσια συνδρομή προς την εκκλησία. Από 500 δολάρια τουλάχιστον, αν όχι το 10% του εισοδήματος, όπως περνούν ως σλόγκαν

οι κληρικοί. Σε κάποιες εκκλησίες πληρώνεις και εισόδο. Ο Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης στη Σάντα Φε είναι δωρεάν, όμως περνάς από το τμήμα αναμνηστικών πριν μπεις στο ναό. Όσο για την «καρμέλα» που κυριαρχεί παντού, σε τηλεόραση, ραδιόφωνο και διαφημιστικές πινακίδες; Save money! Τα πολυκαταστήματα, για παράδειγμα, εκδίδουν δήθεν εκπαιδευτικές κάρτες. Αν δεν τις δείξεις στο ταμείο, πληρώνεις κανονικό καπέλο σε όλα τα προϊόντα. Μετά δέχεσαι βομβαρδισμό από προσφο-

ρές. «Πάρε δύο και πλήρωσε ένα.» Δηλαδή, αν θέλω μόνο ένα, πρέπει να το πληρώσω διπλό; Σε μια χώρα όπου όλα χρεώνονται -ακόμα και ο αέρας για τα ελαστικά- αγωνιάς κάθε στιγμή μήπως χάσεις μια καλή ευκαιρία στην αγορά. Οι τιμές ποικίλλουν δραματικά, είτε μιλάμε για φαγητό, καφέ και αναψυκτικά είτε για τοιγάρα και καύσιμα. Στο Νιντλ, στα σύνορα Καλιφόρνια-Νεβάδα, το πετρέλαιο έχει 3,5 δολάρια το γαλόνι. 10 μίλια πιο βόρεια, μέσα στη Νεβάδα, το βρήκαμε με 2,4! Το σύστημα σε κάνει να

ψάχνεσαι, και το μυστικό ξέρετε ποιο είναι; Όσο περισσότερο καταναλώνεις, τόσο λιγότερο σου κοστίζει, και σ' αυτό οφείλεται το τεράστιο πρόβλημα παχυσαρκίας του αμερικανικού λαού, πέραν βέβαια της ροπής του να καταβροχθίζει ό,τι βρει μπροστά του. Αναφέρω μόνο ένα παράδειγμα, με τη μαγιονέζα γνωστής μάρκας που τη βρήκαμε στο ίδιο σούπερ μάρκετ σε τρεις συσκευασίες: 450, 700 και 900 γραμμαρίων. Και οι τρεις είχαν την ίδια τιμή: 4,89 δολάρια. Εσείς ποια θα παίρνατε;

THE WORLD OFFROAD

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ - ΣΙΚΑΓΟ

Στο Σέλιγκμαν ψάξαμε τον Ντελγκαντίγιο, τη μορφή του χωριού, τον οποίο είχα γνωρίσει προ δεκαετίας στο πιο δημοφιλές χαμπουργκεράδικο εκεί. Έχει πεθάνει ο άνθρωπος, αλλά το μαγαζί του κάνει χρυσές δουλειές χάρη στη φήμη του. Στο Φλάγκσταφ γνωρίσαμε τον Νικόλα, έναν Βούλγαρο νταλικέρη. Μας κάλεσε σπίτι του, όπου και τον ξαναβρήκαμε δέκα ημέρες αργότερα. Οκτακόσια μιλια τη μέρα κάνει το θηρίο. Γι' αυτόν η διαδρομή που μας πήρε δύο εβδομάδες είναι υπόθεση τριών ημερών.

Στο Νιου Μέξικο, τώρα, βρίσκεις τις πιο ωραίες πόλεις της Αμερικής. Μιλάμε για το Αλμπουκέρκι και τη Σάντα Φε. Καμία σχέση με την αθάνατη αμερικανική επαρχία. Εκεί μπορείς να αφήσεις το αυτοκίνητο και να περπατήσεις σε στενά, δαιδαλώδη δρομάκια με σπίτια εμπνευσμένα από μεξικανικά πουέμπλο (χαμηλές πολιτείες κρυμμένες στη γη) και ανακαινισμένες χασιέντες γεμάτες εκπληκτικά μαγαζιά για καφέ και φαγητό. Μέχρι και «πανίνιο» με προσούτο βρίσκεις εκεί από τα χεράκια Τορινέζας μετανάστριας.

Το Τέξας δε μας κράτησε πολύ. Μάλλον ήταν το πιο αδιάφορο κομμάτι του ταξιδιού, αν εξαιρέσουμε το πολυφωτογραφημένο ράντσο με τις Cadillac και την μπριζόλα που σας λέγαμε. 4η Ιουλίου, Ημέρα Ανεξαρτησίας, οι επαρχιακές πόλεις έμοιαζαν στοιχειωμένες. Προσθέστε τη βροχούλα, και έχετε ένα μελαγχολικό, υπέροχο ταξίδι. Όταν το βράδυ μπήκαμε στο Ελκ Σίτι της Οκλαχόμα, όλοι οι κάτοικοι της πόλης ήταν στο πάρκο ανάβοντας τόνους πυροτεχνήματα - ακόμα ένα εθνικό σπορ των Αμερικανών. Μας ρωτούσαν με έντονη περιέργεια από πού ήμασταν και πού πηγαίναμε, και έμεναν άναυδοι όταν τους μιλούσαμε για Ασία, Αφρική, Μέση Ανατολή. Οι «Οκισ» (όπως αποκαλούσαν προπολεμικά τους αγρότες της Οκλαχόμα που μετανάστευσαν στην Καλιφόρνια για να επιβιώσουν στα χρόνια της οικονομικής ύφεσης) μας φάνηκαν οι πιο ζεστοί άνθρωποι σε όλη την Αμερική. Χωριατάρδες, αλλά αγνές ψυχές. Και πολυλογάδες. Μην τολμήσεις να τους ανοίξεις συζήτηση.

Τώρα θυμήθηκα τον ξεναγό ενός εκπληκτικού θεάτρου του Μεσοπολέμου στο Μαϊάμα (και όχι Μαϊάμι): μας εξηγούσε επί μία ώρα τι δουλειά είχε αυτό το πανέμορφο θέατρο με την ισπανική αρχιτεκτονική και την μπαρόκ διακόσμηση μέσα σε ένα παλιόχωρι γεμάτο μεταλλεία την εποχή της ποτοαπαγόρευσης. Ο ιδιοκτήτης του μεταλλείου, ονόματι «Κόλεμαν», το έφτιαξε για να προσφέρει στους εργάτες πολιτισμό.

Απίστευτοι Αμερικανοί...

Η πιο τρυφερή στιγμή σε όλη μας τη διαδρομή ήταν η συνάντηση με τον Κ. Σαμ, τον 80χρονο αγρότη που σήμερα υποδέχεται τον κόσμο «στο μεγαλύτερο αχυρώνα του κόσμου», στο χωριό Αρκάντια, πάντα στην Οκλαχόμα. Αφού μας είπε όλη την ιστορία της ζωής του, μας πήρε στον επάνω όροφο του αχυρώνα, όπου διοργάνωναν χορούς από τη δεκαετία του '20, και παρέσυρε σε ένα αθώο φοξτρόπ τη Βούλα. Μεγάλη μορφή ο γέρος. Αν περάσετε από εκεί, ρωτήστε τον για τη μελαχρινή Ελληνίδα. Σίγουρα θα τη θυμάται!

Οβάλ πανηγύρι

Είναι απίστευτο, κι όμως στο κέντρο του Σικάγο βρίσκεις ακόμη πινακίδες Route 66. Είδαμε, μάλιστα, μία πακέτο με τη γαλανόλευκη πινακίδα της Greektown, της ελληνικής συνοικίας με τις παραδοσιακές ταβέρνες, Τρωσ μουσακά με θέα τον πύργο Sears και τους άλλους ουρανοξύστες της αμερικανικής μεγαλούπολης. Εκεί τελείωσε για εμάς το οδοιπορικό αυτού του μήνα. Όχι ακριβώς εκεί, λίγο πιο νότια, στην πόλη Τζόλιετ - επίσης κλασικό σταθμό της παλιάς εθνικής. Εντελώς κατά τύχη πέσαμε πάνω σε αγώνα NASCAR, που διοργανωνόταν στην οβάλ πίστα Chicagoland. Φυσικά, δε χάσαμε την ευκαιρία. Βγάλαμε δημοσιογραφικά πάσο και απολαύσαμε ένα είδος αγώνα πίστας, που μπορεί να φαντάζει πρωτόγονος σε σχέση με τη δική μας F1, ωστόσο είναι ευκαιρία για πανηγύρι κάθε σαββατοκύριακο στην Αμερική. Εκεί δεν ασχολούνται με εξωτικές τεχνολογίες και περίπλοκους κανονισμούς. Απλά πράγματα: γκάζι, μπρουτάλ ήχος από V8, πολλές μάχες στο όριο του αδυσώπητου τοίχου και όλα με ταχύτητες πάνω από 300 χλμ./ώρα! Και το βράδυ στο κάμπινγκ; Τόνοι φτηνής μπίρας και χαμπουργκερ καταναλώνονται μέσα στα τεράστια μοτοήοιμε, όπου κατασκηνώνουν όλο το τρίμηρο του αγώνα, 36 φορές το χρόνο. Το NASCAR είναι άλλη μία απόδειξη ότι οι Αμερικανοί ξέρουν να χαίρονται τη ζωή τους. Με πολύ χρήμα, άκομψο τρόπο κάποιες φορές, αλλά την τραβούν από τα μαλλιά και πάνε μπροστά. Κάτι πήραμε κι εμείς από αυτό.

Προχωράμε ακάθεκτοι, λοιπόν, για Μεξικό, αλλά μέσω Καναδά... _Α.Τ.

THE WORLD OFFROAD

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ - ΣΙΚΑΓΟ

FAQ

DIESEL: 2,3-3,5 USD/ΓΑΛΟΝΙ (0,43-0,66 ΕΥΡΩ/ΛΙΤΡΟ)
 UNIVERSAL STUDIOS: 67-129 USD
 ΓΚΡΑΝ ΚΑΝΙΟΝ: 25 USD (7 ΗΜΕΡΕΣ)
 GARMIN CITY NAVIGATOR N.AMERICA DVD: 107 USD
 1 ΕΥΡΩ = 1,40 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΗΠΑ (USD)

INFO: Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com

17/06/2009, Φοίνιξ, Αριζόνα:

Με Yaris, είμαστε ακόμη στην έρημο της Αριζόνα και ψινομάσμε από τη ζέστη.

18/06/2009, Τούσον:

Οδηγούμε σε χώρα, για να ανέβουμε στα όρη Σάντα Καταλίνα (που θυμίζουν βόρειες ΗΠΑ στην καρδιά της Αριζόνα), και διανυκτερεύουμε στην Τούσον, μια πόλη σχεδόν μεξικανική.

19/06/2009, Γιάουμα:

5 μίλια από τα σύνορα του Μεξικού, αυτή η πόλη είναι ο μεγαλύτερος σταθμός για νταλικέρηδες στις νότιες ΗΠΑ.

20/06/2009, Σαν Ντιέγκο:

Άλλος αέρας, ουρανός και αμύσφαιρα στην Καλιφόρνια. Η νοτιότερη πόλη της είναι πραγματικά αποκατάφυτη, γεμάτη σιλιτά καφέ και εστιατόρια.

21-23/06/2009, Λος Άντζελες, 111.115 χλμ.:

Παραλαμβάνουμε το Discovery, και το ρηθικό μας ανεβαίνει κατακόρυφα!

24/06/2009, Σαν Μπερναρτίνο, 111.374 χλμ.:

Νιώθουμε σαν μικρά παιδιά στο φανταστικό κόσμο των Universal Studios (www.universalstudios.com), και το βράδυ πέφτουμε πτώματα για ύπνο σε βενζινάδικο.

25/06/2009, Μπάρατοου, 111.490 χλμ.:

Πρώτη μας μέρα στη Route 66. Ο Μάικλ Τζάκσον είναι νεκρός. Μήπως να επιστρέψουμε στο Λος Άντζελες για να τον κηψούμε;

26/06/2009, Κίνγκμαν, Αριζόνα, 111.870 χλμ.:

Bagdad Cafe, έρημος Μοχάβε, γεύση από άγρια Δύση στο Ότμαν και ύπνος σε παρακμακό κάμπινγκ στα κρυφά...

27/06/2009, Τουσάγια, Γκραν Κάνιον, 112.156 χλμ.:

Μένουμε με το στόμα ανοιχτό με το που αντικρίζουμε το Γκραν Κάνιον. Κατά τύχη, συναντάμε Έλληνες ομογενείς της Αμερικής και του Καναδά που ταξιδεύουν με κάμπερ.

28/06/2009, Γκραν Κάνιον:

Κατεβαίνουμε στον ποταμό Καλοράντο, στην καρδιά του φαραγγιού, όπου και διανυκτερεύουμε.

29/06/2009, Τουσάγια:

Ύστερα από δέκα ώρες περήπτημα, πίσω στο νότιο χείλος του Γκραν Κάνιον, πέφτουμε για ύπνο σχεδόν νεκροί!

30/06/2009, Φαλίγκσαου, 112.424 χλμ.:

Περνάμε από τη «χώρα των κόκκινων βράχων», τη Σιντόνα, και διανυκτερεύουμε στο σασουροδρόμι αυτό, σε υψόμετρο 2.000 μ.

01/07/2009, Γκάλοπ, Νέο Μεξικό, 112.767 χλμ.:

Μπαίνουμε στη χώρα της φιλήθης Ναβάχο και κατασκηνώνουμε σε σταθμό ανεφοδιασμού φορτηγών.

02/07/2009, Σάντα Φε, 113.126 χλμ.:

Περνάμε από την παλιά πόλη Αλμπουκέρκι και φτάνουμε στη Σάντα Φε από ένα κακοτράχαλο κομμάτι της «αρχαίας» Route 66...

03/07/2009, Τουκουμκάρι, 113.493 χλμ.:

Επισκεπτόμαστε το μουσείο ενός απ΄στευτου μηχανικού στη Σάντα Ρόζα (www.route66automuseum.com), και... απόψε Τουκουμκάρι, όπως λένε και οι νταλικέρηδες, που δίνουν ζωή στην πόλη-σασουροδρόμι.

04/07/2009, Εϊκ Σίτα, Ουάχαο, 113.900 χλμ.:

Διασχίζουμε το βορειοδυτικό Τέξας και γιορτάζουμε με τους ντόπιους την Ημέρα Ανεξαρτησίας των Αμερικανών. Πυροτεχνήματα παντού!

05/07/2009, Εϊ Ρίβο, 114.075 χλμ. (λήμνη):

Τα καλύτερα μουσεία Route 66 βρίσκεις στο Εϊκ Σίτα και στο Κλίντον. Μας συναρπάζει, όμως, το διαστημικό μουσείο του αστροναύτη Τόμας Στάφορντ στο Γουέστερφορντ.

06/07/2009, Κλέρμον, 114.395 χλμ.:

Ξέρετε τον Γουίλ Ράτζερς; Όχι; Εκεί, ο κωμικός και σχολιαστής της εποχής της ποταποπαγόρευσης είναι τοπικός ήρωας. Εντυπωσιακό το μουσείο στη μνήμη του.

07/07/2009, Σπρίνγκφιλντ, Μιζούρι, 114.703 χλμ.:

Θλιβερή, βιομηχανική πόλη, γενέτειρα του Μπραντ Πιτ. Παρακολουθούμε αγώνα μπέιζμπολ για πρώτη φορά και ακόμη δεν καταλαβαίνουμε πώς παίζεται...

08/07/2009, Σεν Λούις, 115.106 χλμ.:

Περνάμε την πόλη προς τη Δύση με την αντέθετη φορά και μπαίνουμε στο Ιλινόις.

09/07/2009, Σικάγο, 115.659 χλμ.:

Φτάνουμε στο Σικάγο, όπου συναντάμε με τον καλό φίλο Στάυρο από τη Θεσσαλονίκη. Διανυκτερεύουμε έξω από σούπερ μάρκετ κακόφημης συνοικίας.

10/07/2009, Τζόητε, 115.879 χλμ.:

Ξυπνάμε σώοι και αθήςβεις και τριγυρίζουμε στο Σικάγο. Κατά τύχη, βρίσκουμε κάμπινγκ δίπλα στο Chicagoland Speedway, όπου διοργανώνεται αγώνας NASCAR.

11/07/2009, Πίσω Chicagoland, 116.054 χλμ.:

Παίρνουμε διαπίστευση και παρακολουθούμε τον 19ο αγώνα του Sprint Cup Series του δημοφιλέστατου NASCAR.

12-14/07/2009, Σικάγο, 116.253 χλμ.:

Αφήνουμε το Σικάγο και, με καινούργια BF Goodrich, κατευθυνόμαστε προς Νέα Υόρκη μέσω Καναδά.

TA NEA TOY DISCOVERY

ΧΛΜ. DISCOVERY: 125.253

ΧΛΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 116.253

ΧΛΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 5.138

ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ: 669

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 13 ΛΤ./100 ΧΛΜ.

Μετά το σέρβις και την -προληπτική- αντικατάσταση του πίσω διαφορικού και των ημι-αξόνων στο Σίδνεϊ, το Discovery ήταν πανέτοιμο να αντιμετωπίσει τους αμερικανικούς δρόμους. Χρειάστηκε μόνο να αλλιάξουμε μπροστιακά τακάκια στα 121.187 χλμ. Μοναδική ανσοχία μας ήταν τα εμπρός ελαστικά της BF Goodrich, τα οποία αλλιάξαμε τελικά στο Σικάγο, αφού προμηθευτήκαμε δύο καινούργια από τη Michelin βόρειας Αμερικής. Τελικά, με το σετ που μας είχε τοποθετήσει ο Γιάννης Κοκολάκης στην Αθήνα κάναμε σχεδόν το γύρο του κόσμου: 38.000 χλμ. έκαναν τα πίσω All Terrain και 58.000(!) τα μπροστιακά, που μας ταξίδεψαν μέχρι το Σικάγο και ακόμη πήγαιναν! Ένα All Terrain 245/70 17 κοστίζει στις ΗΠΑ 250 δολάρια, μαζί με περαστικά και ζυγοστάθμιση.

